

Докога покрай дупката?

Милен Радев

Преди време големият славист Норберт Рандов, искрен и безнадежно предан приятел на България, ми разказа случка от първото си посещение в страната на розите през 1956 година.

Тоалетната на хотела в Чипровци, където отседнал тогавашният начинаещ студент-българист, била оборудвана с внушителна табела "*Сери във дупката!*". По думите на Норберт Рандов още на пръв поглед се виждало, че сервизното помещение изпитва остра нужда от подобен надпис.

До ден днешен чуждестранният гост си спомня онова разтърсило го преживяване и абсурдния в неговите очи призив към потребителите на нужника. Добре, казвам си, че Норберт Рандов не се познава с Давид Черни, иначе "нашата" част от неговата Брюкселска инсталация положително нямаше да изглежда така стерилно бяла...

Вчерашният избран ден ме накара да се замисля над стария чипровски надпис. Защото пак, както през по-голямата част от последните 20 години, повечето от нашите сънародници упорито отказаха да *улучат дупката*. Или предпочетоха да се облекчават по гори и поляни, а не там, където е предвидено от закона и от добрите нрави и където го прави целият цивилизован свят.

За България *да улучиш дупката* в политически смисъл означава само едно – да гласуваш така, че политици, доказали се многократно като крадци, като измамници, като манипулатори и некадърници бъдат изметени от властта. Това все още не става. Отново и отново, затворен в тъмната стаичка, избирателят се криви и пъшка, върти се и се намества, и все клепа по пода или омацва стените.

Над нас, останалите, придържашите се към повелите на здравия разум, на възпитанието, на естетиката, ако щете, все по-страшно надвисва въпросът "Какво да се прави при толкова много неспособни и нежелаещи да *улучват дупката?*"

Да им влезем в положението? Да проявим разбиране и за техния зор? Да преместим дупката по техен тертип, та белким им стане по-лесно да я *улучват*? Да почнем и ние да *клякаме* като тях и да *клепаме* наляво и надясно? Или, както постъпват все повече

Докога покрай дупката?

Милен Радев

млади хора, да вдигнем ръце, да напуснем сервизното помещение и потърсим места по света, където не само, че редовно *улучват дупката*, но и намират призиви като чипровския за абсурдни и обидни за съвременния европейски човек.

Въпроси, на които нямам отговор.

Но въпроси, които трябва да ни накарат днес, месец преди решителния за съдбата на всички ни избор, да повторим гласно и разбираемо за всеки в тази страна надписа от чипровския хотел.